

Stacey Marie Brown

ROZTRŽISTĚNÁ LÁSKA

Přeložila
Veronika Trusová

COO
BOO

Roztříštěná láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Stacey Marie Brown
Roztříštěná láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stacey Marie Brown

ROZTRÍŠTĚNÁ LÁSKA

COO
BOO

*Věnováno těm, kteří tomu rozumí:
Jen skrze roztříštěné kousky najdeš sám sebe.*

KAPITOLA 1

Vznášela jsem se a točila, jako bych byla připevněná ke křídům raněného ptáka. Řítila jsem se dolů, směrem k tvrdé zemi. Na okamžik to bylo nádherné, jako bych létala, vznášela se vysoko, svobodná.

A pak jsem dopadla.

Sklo se roztráсило, kov skřípal a sténal. Bolest mě připravila o dech a jeden po druhém povypínala mé smysly.

A pak... nic.

Žádný zvuk.

Žádná chuť.

Žádný pocit.

Žádné já.

Jen temnota.

O měsíc dříve

„Jaymerson!“ Chodbou se rozeznělo mé jméno. Usmála jsem se, ale neodpověděla jsem a otevřela jsem svou skříňku. „Ahoj.“ Kolem pasu mě objaly dvě silné paže a přitáhly si mě k vypracované

hrudi. Políbil mě na krk. „Pořád platí, že tě mám po tréninku hodit domů?“

Otočila jsem se v jeho náruči a má sto šedesát centimetrů vysoká postava se schovala v jeho sto devadesáti. Hleděla jsem do jeho jasně modrých hravých očí. Ty moje byly spíš ocelově modré, jako moře před bouří.

Colton Harris byl ztělesněním stereotypu populárního kluka: byl bohatý, krásný a byl hvězdou fotbalového týmu ve městě, kde lidi pro fotbal žili. Chovali se k němu jako k celebritě. Vlastně k celému jejich týmu. A jestli vyhrají další státní šampionát, guvernér jim určitě nechá postavit aspoň sochu na počest. A já k tomu klíše jen přispívala. Fotbalová hvězda chodila s roztleskávačkou.

„Jo. Auto si vzal táta.“ Objala jsem ho kolem krku. „Máme trénink, tak pak přijdu a počkám na tebe.“

Jeho plné rty se roztáhly v širokém úsměvu, který mu rozzářil obličej. Sklonil se a políbil mě. „A pak...“ znovu si mě jeho rty našly. „Vyrazíme na party k McKeemu.“ Zrovna jsme nastoupili do maturitního ročníku. McKee pořádal akce často, ale jeho party k začátku školního roku byly legendární.

„To zní dobře.“ Zaklonila jsem hlavu a náš polibek se prohloubil. Doufala jsem, že tenhle rok nikdy neskončí. Milovala jsem tuhle školu a svůj život: Coltona, roztleskávačky, kamarády, party. Měla jsem skvělé známky a věděla jsem, že mě díky Coltonovi zvolí královnou plesu. Život byl krásný.

„Zalezte si s tím někam,“ zasmál se mužský hlas za námi a ruka jeho majitele přistála Coltonovi na rameni. „Třeba do sprchy. Jo, a můžu se koukat?“

„Sni dál, Adame,“ odfrkl si Colton a otočil se ke svému kamarádovi. Adam měl jen něco málo přes metr sedmdesát a byl štíhlý,

ale v kondici. Co mu chybělo na výšce, to na hřišti vyrovnal rychlostí. S Coltonem byli nejlepší kamarádi už od základky. „Na moji holku se ve sprše nebude dívat nikdo kromě mě.“

Udělala jsem krok vzad a zády jsem se opřela o skříňku. Uhnula jsem pohledem a do tváří se mi nahrnula krev.

„Škoda,“ uculil se Adam. Měl takový ten úsměv, který byl vidět i v očích a vyvolával ve vás neodolatelné nutkání se usmát taky. Jeho tmavá pleť úsměv ještě zvýrazňovala. Znovu Coltona poplácal. „Uvidíme se za chvíli. Trenér dneska zase řádí, zjistil, že McKeeho a Speedyho včera zastavili poldové. Zase.“

Colton zasténal a nechal si hlavu spadnout na hrud’.

V tomhle malém městě se znal každý s každým. Bylo mi jasné, že díky svému postavení fotbalových hvězd z toho vyšli maximálně s napomenutím.

„Fajn, hned jsem tam.“ Adam přikývl a odešel. Zamávala jsem mu.

Colton mě znovu chytil kolem pasu a přitáhl si mě a pak mi jednou rukou zlehka projel culíkem. Takhle v létě mé normálně kaštanové vlasy protkávaly zlaté a karamelové pramínky. „Jestli je trenér v mizerné náladě, hrozí, že se trénink protáhne.“

Stiskla jsem rty k sobě. Hrozně mi vadilo, že nemám vlastní auto. Colton ten problém neměl. Pocházel z jedné z nejbohatších rodin ve městě. Hned k šestnáctým narozeninám dostal zbrusu nové auto.

„Počkám na tebe,“ pokrčila jsem rameny.

V tu chvíli Coltonovi zazvonil telefon a já si tiše povzddechla. Vtipkovala jsem, že s tím telefonem má hlubší vztah než se mnou. Pořád zvonil, vibroval a pípal, bez ohledu na to, kolik bylo hodin. Všichni si chtěli urvat kousek času místní celebrity.

Dívala jsem se, jak vytáhl telefon z kapsy. „Tak co, kdo to je tentokrát?“

S nečitelným výrazem pohlédl na displej a zastrčil telefon zpět. „Ehm. Hunter.“ Prohrábl si tmavé vlasy. Měl je ostříhané nakrátko a dokonale upravené.

Nakrčila jsem nos a při zvuku jména jeho dvojčete mi ústa zaplnila nakyslá chuť. Hunteru Harrisovi jsem se snažila za každou cenu vyhýbat.

„Vím, že je divný, ale je to můj brácha.“ Colton si opřel čelo o mé. „Mohla bys aspoň předstírat, že ho máš ráda?“

„Copak se on obtěžuje předstírat, že má rád mě?“

Colton se zasmál. „Fajn, to je fér.“

„Aspoň jsem z nás dvou ten hezčí.“ Natlačil mě na skříňku, dlaní mi přešel od stehna až ke tváři a políbil mě na krk.

„Jste dvojčata.“ Položila jsem mu dlaně na tváře a zvedla mu hlavu. „A identická.“

Byli si podobní jako vejce vejci, včetně malého důlku v levé tváři. Ale ačkoli vypadali jako naklonovaní, jejich osobnosti se snad nemohly lišit víc. Colton vypadal, jako by vypadl z módního časopisu, zatímco Hunterovo strniště a tetování by se spíš hodila do motorkářského gangu. Hunter se bavil hlavně s losery, se kterými se celé dny poflakoval kolem hřiště a hulil, když už se ukázal ve škole. Učitelé ho ovšem nechávali prolézt, zřejmě proto, že se báli, co by se stalo, kdyby ho vyhodili, když jeho rodina vlastnila prakticky celé město.

Loni jsme spolu měli dva předměty a byli jsme v jedné projektové skupince na angličtinu. Skoro nemluvil, a když už, tak jen aby se mnou mohl ve všem nesouhlasit. Byl to dlouhý a nepříjemný týden. Letos jsem s ním naštěstí měla už jen jeden předmět a navíc seděl vzadu. Naše vzájemná nelibost byla jediná věc, na které jsme se dokázali shodnout. Drželi jsme se od sebe dál. Co nejdál.

„Úplně identická ne,“ mrkl Colton a sjel pohledem ke svým kalhotám. „Třeba to dneska večer zjistíš.“

Ztuhla jsem a uhnula jsem pohledem.

Colton otráveně zavřel a o krok ustoupil. „Copak si z toho ani nemůžeme dělat legraci? Jen si to promysli, prosím. Jsme spolu už rok.“

S rodinou jsme se do města přistěhovali před rokem a do školy jsem chodila sotva týden, když se mnou Colton začal nepokrytě flirtovat. Než nadešel další víkend, chodili jsme spolu. Neměla jsem tu žádné kamarády a najednou jsem se stala členkou Coltonovy party. A holky mě ukecaly, abych zkusila roztleskávání. Během pouhých dvou týdnů všechno v mém životě zapadlo na místo. Jednoduché a dokonalé.

„Už jsem ti řekla, že na to nejsem připravená.“ Cloumal mnou vztek a ruce jsem sevřela v pěst. Sex byl pro nás složité téma.

Otočila jsem se ke skřínce, popadla jsem batoh, zabouchla jsem dvířka a zamířila jsem k východu. S posledním zvoněním zmizela většina studentů a po škole se takhle v pátek šouralo už jen pár opozdílů.

„Jayme,“ zavolal za mnou Colton. Chytil mě za loket a otočil mě k sobě, než jsem stihla vyjít dveřmi do světla odpoledního slunce. „Promiň.“ Stáli jsme proti sobě na nejvyšším schůdku. „Vážně mě to mrzí. Odpustíš mi?“ Povyτάhl jedno obočí a ve tváři se mu objevil ten důlek. „Prooosíím?“

„K čertu s tebou,“ potřásla jsem hlavou a snažila jsem se odolat úsměvu, který mi zvedal koutky.

„Nemůžeš se na mě zlobit.“ Objal mě kolem pasu a dal mi pusku na nos.

„Ne,“ stoupla jsem si na špičky a přitiskla jsem rty na jeho. „Nemůžu.“

Pootevřel mi ústa a drsně mě políbil, než mě pustil. Na tváři se mu skvěl radostný úšklebek. „Uvidíme se za chvíli,“ mrkl na mě a odklusal směrem k hřišti. V běhu se otočil a kousek utíkal pozadu. „Miluju tě.“ Jeho veselý úsměv rozehnal poslední zbytky mého vzteku.

Z druhého konce hřiště zahvízdala píšťalka a Colton se otočil a dal se do sprintu, aniž by si počkal na odpověď.

KAPITOLA 2

Útulné nevědomí, ve kterém jsem se nacházela, začaly narušovat tiché, nesrozumitelné hlasy. Okolní černo bylo měkké a pohodlné a já se do něj ponořila, jako bychom čas, realita i já samotná byly jenom iluzí. Vznášela jsem se v meziprostoru jako atom, nic mi nevadilo, nic mě netrápilo. Netrápilo mě, jestli náhodou nejsem mrtvá, spojení mezi životem a smrtí mě nezajímalo.

Zvuky zvenku mě ovšem táhly zpět k hladině a nicota, která mě obklopovala, získala barvu mléčné čokolády. Jak jsem se přibližovala k hladině, i ta nakonec zesvětlala a já sebou trhla. Okolní světlo mě oslepovalo. Pokusila jsem se otevřít oči, ale hned jsem je zavřela. Z hrdla mi uniklo chraplavé zasténání.

„Jaymerson?“ do ušních bubínků mě udeřil ženský hlas.

Znovu jsem se o něco pomaleji pokusila rozlepit oči. Zdálo se mi, jako by mi někdo víčka slepil k sobě.

„JayJay? Panebože. Sestro! Je vzhůru!“

Před očima se mi objevily rozmazané obrazce, ale zamrkala jsem a ony se začaly postupně zaostřovat. Konečně se mi podařilo spatřit tvář ženy, která nade mnou stála. Ve zlatavých očích se jí třpytily slzy a v proudech jí stékaly po tvářích. Usmívala se, bolestně, ale přece šťastně.

„Ach bože, holčičko.“ Stiskla mi ruku a sklonila se ke mně.

Zírala jsem na ni. Kolečka v hlavě se začínala otáčet a snažila se pochopit, co se děje. Hned nato jsem ji poznala.

„Mami?“ zachrčela jsem.

„Ano, miláčku. Jsem u tebe.“ Posadila se na kraj mé postele.

Ve dveřích se objevila další žena. Měla kávovou pleť a na sobě nemocniční uniformu. „Ahoj, Jaymerson. Tak jsi konečně zpátky.“ Vzala mě za zápěstí a přitáhla si stetoskop. Na její jmenovce stálo „Shelly“.

„Tatínek bude tak rád, že jsi vzhůru.“ Slzy mámě stékaly po tvářích rychleji, než si je stihla stírat.

„Tlak a tep vypadají dobře, Jaymerson,“ usmála se na mě vřele malá, vlnadná ošetrovatelka. „Dělala jsi nám starosti.“ Spustila mou ruku zpět na postel.

Pozorovala jsem ji jakoby z dálky. Byla jsem sice ve svém těle, ale zdálo se, že mi tak docela nepatří, jako bych mohla každou chvíli uletět, kdyby mě pořádně nedrželi. Stěží jsem vnímala všechno, co se kolem dělo. Soustředila jsem se na každé slovo a snažila jsem se pochopit, co znamená, ale marně. Bylo to strašlivě vyčerpávající, asi jako běh do kopce s desetikilovým batohem. Znovu jsem se zanořila do polštáře a víčka jsem stěží udržela otevřená.

„Paní Hollowayová, potřebuje si odpočinout. Můžete si jít na sesternu.“

„Nemůžu ji opustit, Shelly.“ Mamka mě pohládila po tváři. Až v tom okamžiku jsem si všimla, že mě v nose tlačí plastová trubička, která mi pomáhá dýchat.

„Taky si potřebujete odpočinout, Amy. Jste tady celé dny.“

Amy. To je vlastně její jméno.

„Až usne.“ Její slova mi zněla jako ukolébavka. Už jsem nebyla schopná udržet víčka a s radostí jsem využila její návrh.

Colton mě vzal za ruku a společně jsme se blížili ke georgiánskému sídlu na kopci, kde bydlel Jason McKee. Od Harrisů, kteří sami bydleli v obřím domě se sloupy u vstupu, to bylo kousek a dalo by se tam dojít pěšky, ale já bydlela na druhém konci města, a tak mě Colton vyzvedl autem v rámci toho, co nazýval „povinnosti přítele“.

„Už jsem ti řekl, že vypadáš báječně?“ Stiskl mi ruku.

Poblédla jsem na své černé šaty a kozačky ke kolenům. Na rozdíl od ostatních holek v Coltonově partě jsem nenosila tak sexy a křiklavé věci. „Díky.“ Přitiskla jsem se k němu blíž. Domem už z dálky otrásala hlasitá hudba. Vstupní dveře byly otevřené a lidé jimi proudili dovnitř a ven.

Vešli jsme do vstupní haly. Náš dům vstupní halu neměl. Ani zimní zabradu nebo bazén. Vlastně by se celý vešel do jejich obývacího s kuchyní. Připomínal spíš chatku, ale aspoň jsme s mladší sestrou měly každá vlastní pokoj, což v předchozím domě nešlo. Nedávno oslavila páté narozeniny a já byla ráda, že máme každá svůj vlastní prostor.

„Harris!“ houkla skupinka fotbalistů, sotva jsme vešli do dveří. Kamarádi Coltona rychle vtáhli mezi sebe. Objímali se a plácali se po ramenou, jako by se naposledy viděli před celými roky a ne před pár hodinami.

„Hele mladej, kapitán vypadá, že by si dal něco k pití.“ Adam šťouchl do jednoho z nových hráčů.

Chlapec dychtivě vykulil oči a přikývl. „Co by sis dal?“

„Myslím, že já a moje holka bychom si dali pivo. . .“ Sotva to dořekl, chlapec vystřelil, aby co nejrychleji splnil přání kapitána týmu.

Nechtěla jsem pivo. Colton zřejmě zapomněl, že jsem obvykle nepila, a když už, tak rozhodně ne pivo. Kdykoli jsem se chtěla napít a užít si to, v hlavě se mi vynořil obraz rodičů, jak se nešťastně hrbí a ve tvářích se jim zračí zklamání. Za každou cenu chtěli, abych se dostala na dobrou vysokou, a to se mi mohlo povést, jen pokud dostanu stipendium.

„Zbožňuju nováčky.“ Adam divoce mával rukama, jako by v sobě už pár drinků měl. Na jeho tmavé pleti nebylo vidět, jestli mu alkoholem zčervenaly tváře, ale trochu se kymácel a nemohl pořádně zaostřit.

„Jayme! Coltone!“ budbu náhle přerušil dívčí hlas. Přiklusala k nám Savannah, která měla temně hnědé vlasy spletené do rádoby neupraveného sexy rybího copu, který si přehodila přes rameno. Krafasy z uštěřížených džínů, které měla na sobě, byly tak krátké, že z nich spodem vykukovaly kapsy. K nim si obula boty na vysokém podpatku a oblékla fialový top s hlubokým výstřihem, ze kterého téměř úplně koukala černá krajková podprsenka. Byla nádherná a pochopitelně dělala hlavní roztleskávačku. Když jsem začala chodit s Coltonem, okamžitě mě „adoptovala“. A právě ona mě ukecala, abych se zúčastnila zkoušek k roztleskávačkám. Měla jsem podezření, že bych se dostala do týmu, i kdybych je pokazila.

„To je dost, že jste dorazili. Trvalo vám to celou věčnost.“ Zaklesla se do mě a dál šla s námi, zatímco jsme se proplétali davem lidí v obývacím pokoji.

Zdálo se, že je tu snad celá škola a k tomu i rodiče Jasona McKeebo, Carrie a Dan. Byli to takoví ti rodiče, co chtěli dát najevo, že jsou pořád ještě mladí a cool. Kouřili trávu a kupovali nám alkohol. Chtěli pouze, abychom po jeho konzumaci neodcházeli někam jinam, ale jelikož na to ve skutečnosti nikdo nedoblížel, naprosto jsme to ignorovali. Vlastně tím Jasonově party jen dodávali na legitimitě. „Neboj, budou tam rodiče.“

„Ale ne, tamhle je Carrie. Pořád mi neodpustila, že jsem se s Jasonem rozešla. Znovu.“ Savannah se mi vytrhla, zamířila ke kuchyni a okamžitě se ztratila v davu.

„Jaymerson!“ vypískla od posunovacích dveří Carrie. Přiběhla ke mně a sevřela mě v objetí... Byla drobná a blondátá a na sobě měla volné tyrkysovo-žluté šaty a drabé sandály zdobené trpytivými kameny. Kolem hlavy měla omotanou zlatou čelenku. Ona i Dan byli takoví moderní, sofistikovanější hippies. „Jé, Coltone.“ Také ho objala. „Jak jde sezóna? S Danem jsme si už na Floridě zabookovali hotel.“

„Nejdřív musíme postoupit do státního, Carrie.“ Vždycky nám kladla na srdce, abychom jí neříkali paní McKeeová.

„Prosím tebe. Vy boši to zvládnete raz dva,“ mávla rukou. „Jason musí zvednout tempo v běhu. Ne že ho letos budeš šetřit, kapitáne. Hlavně potom, co včera předvedl. Uf. Kluci.“ Obrátila oči v sloup, pak Coltonovi sevřela paži a mrkla na něj. „A teď se běžte bavit. Jste mladí a krásní,“ ukázala směrem ke kuchyni.

V tu chvíli se vedle nás zjevil nováček se dvěma kelímky piva. Colton to svoje vypil skoro na jeden zátah. „Budeš to pít?“ Zavrtěla jsem hlavou. Vzal si i moje pivo a poslal ho tam. „Nedívej se na mě tak, Jayme.“ Obrátil oči v sloup.

„Nedívám se na tebe nijak.“

„Díváš. Tak mě přestaň pořád odsuzovat a pojď se bavit. Máme před maturitou.“ Popadl ze stolu dva želatinové panáky, jeden spolkl a druhý mi podal.

Sevřela jsem malý plastový kelímek v ruce.

„No tak, dneska si to užijeme.“ Téměř poskakoval, jak byl ještě plný adrenalinu po tréninku a v žilách mu začínal kolovat alkohol. Přikývla jsem a spolkla jsem želé. Zajásal, popadl mě a táhl mě k místu, kde už ostatní jeho kamarádi tančili.

Měla bych se bavit. Aspoň pro jednou se chovat na svůj věk.

KAPITOLA 3

„Jaymerson? Otevři oči.“ Příjemný hlas se mě snažil přivést k vědomí.

Rozlepila jsem víčka. Nad sebou jsem spatřila nádhernou Afroameričanku, která se na mě usmívala s důvěrností, která mi byla cizí. Sklouzla jsem pohledem ke jmenovce na uniformě: Dr. Felicia Williamsová. Na židli vedle postele seděla mamka.

„Jsem ráda, že ses probudila,“ prohlásila lékařka.

Ta slova jsem slyšela už podruhé. Říkali to, jako by mezitím uplynula spousta času. Pokusila jsem se promluvit, ale nedokázala jsem ze sebe dostat ani slovo.

„To je v pořádku. Nespěchej. Vytáhli jsme ti z krku hadičku, takže tě v něm bude ještě chvíli bolet.“ Prohlížela si mě. „Vzpomínáš si, jak ses sem dostala?“

Zírala jsem na ni a pokoušela jsem se soustředit. *Jak jsem se sem dostala? Co tady dělám? Co se stalo?*

„Víš, kde jsi, Jaymerson? Když tak přikývni.“

Zírala jsem na ni a snažila jsem se vybavit si aspoň jedinou vzpomínku. Nic.

„Nevzpomíná si?“ V matčině hlase zněla panika.

„To se právě snažím zjistit, paní Hollowayová. Jaymerson utrpěla vážná zranění včetně otoku mozku. Může být zmatená a může

i chvíli trpět amnézií. Pro jistotu jí snížím dávku morfia, aby měla jasnější mysl.“

„Nebude mít bolesti?“

„Paní Hollowayová, vaše dcera bohužel ještě nějakou bolest ucítí. Jak fyzickou, tak psychickou.“ Doktorka Williamsová zamířila ven. „Nechám vás na pár minut o samotě, než si bude potřebovat odpočinout. I pár minut při vědomí ji hodně vyčerpává.“

Matka přikývla a tmavě hnědý rozčuchaný drdol se jí přitom zakýval. V nenalíčené tváři se jí zračilo vyčerpání.

Ucítla jsem tlak na ruce, a když jsem pomalu otočila hlavu, uviděla jsem, že mě za ni chytila. I pomalý pohyb pro mě byl tak náročný, jako bych se musela prodírat hustou kaší. Do žil mi vedly nejrůznější trubičky a hadičky, kterými mi do těla proudily léky.

Mamce tekly slzy. Viděla jsem, jak bojuje s návalem emocí. „Táta vždycky zmešká, když jsi vzhůru. Budu se příště snažit, aby ses s ním i s Reece viděla.“ Zvedla hnědé oči k pípajícímu monitoru. „Hrozně jim chybíš. Vzpomínáš si na ně? Na tatku a na sestřičku?“

Vzpomínala jsem si na ně? Nedokázala jsem se na nic soustředit tak dlouho, abych se rozvzpomněla. Věděla jsem, že ta žena je moje matka, ale spíš instinktivně. Otec. Sestra. Ano, někoho takového jsem znala. Ale jinak jsem necítla nic než vyčerpání. Plíce mi svíral strach a já se nedokázala dostat přes tu clonu, která kryla mé vzpomínky.

„Prosím...“ šeptla mamka. Vypadala nesmírně unavená, vysátá. „Řekni, že si na nás vzpomínáš.“

Stálo mě veškerou energii pohnout hlavou nahoru a dolů. Ani jsem si neuvědomila, že jsem zase zavřela oči, ale slyšela jsem, jak vydechla. Její vlasy a čelo se dotkly hřbetu mé ruky a v tu chvíli mě pohltil spánek.

„Pij! Pij! Pij!“ bulákal dav v kuchyni, stojící kolem svého idola.

Musela jsem se chytit linky, z těch čtyř panáků se mi pěkně motala blava. Sledovala jsem, jak Colton vyzunkl další pivo a vítězoslavně rozhodil ruce.

„Jooo!“ zařval Colton a dav se k němu přidal.

„Colton je boží.“ Savannah ke mně přiklopýtala a chytila se mě za rameno, aby neupadla. „Vážně, brozně vám to spolu sluší. Vlastně docela žálím,“ zasmála se. „Říkala jsem ti, že jsme se kdysi líbali?“

„Ne.“ Trbala jsem hlavou směrem k ní, takže se mi pořádně zatočila.

„Neboj, bylo nám tenkrát tak sedm. Hráli jsme flašku.“ Štůuchla mě do ramene. „Vsaďím se, že si to ani nepamatuje.“ I ve svém podroušeném stavu jsem si všimla, jak jí po tváři přeletěl smutný výraz, než se ke mně obrátila se širokým úsměvem. „Pojď tančit.“ Nečekala na odpověď a zatábla mě do obýváku. Spolu se Savannah, Madison, Chloe a pár dalšími holkami z party jsem se pak houpala do rytmu hudby. Noc byla teplá a vlabá a my se v přelidněné místnosti pořádně potily.

„Sexy,“ zaslechla jsem těsně u ucha Coltonův blas, když se ke mně přitiskl a začal tančit se mnou. Klouzal mi dlaněmi po těle, až se mi vybrnuly šaty.

„Hej.“ Stábla jsem si je zpátky.

„Pojď za mnou.“ Popadl mě za ruku a táhl mě ke schodišti.

„Užijte si to,“ zvolala za námi Savannah se zvonivým smíchem. Cítila jsem, jak mi tváře zaplály studem. V partě se nic neutajilo, soukromí neexistovalo a všichni si říkali všechno, buď přímo, anebo aspoň náznakem.

„Coltone?“ Zamířila jsem za ním po schodech. Vnímala jsem, že nás cestou naboru k ložnici sledují cizí pohledy. Všichni předpokládali, že se spolu vyspíme, ale na něco takového jsem se ani zdaleka necítila připravená. Ne teď. A rozhodně ne tady.

Zatáhl mě do jednoho z pokojů pro hosty a zabouchl za námi dveře. Sotva zapadly, už mi zase jezdil rukama po těle.

„Coltone. No tak.“ Chytila jsem jeho obličej do dlaní. „Brzdi.“

„Promiň.“ Opřel se čelem o mé, víčka měl přivřená a tváře rozpálené. „Když ty jsi tak strašně sexy.“ Políbil mě. Já mu to oplácela. Pomalu nás přesunul k posteli a postřelil mě na ni. Naše rty se ani na okamžik nerozpojily, když si vlezl nade mě, naopak byly jeho polibky ještě horečnatější.

Colton začal na sex tlačit pár měsíců poté, co jsme spolu začali chodit. Do konce jsme se kvůli tomu na dva měsíce rozešli. Až jednoho večera na konci pololetí, kdy jsme spolu byli u jezera, se mi Colton otevřel a já se do něj doopravdy zamilovala. Té noci jsem si začala já. A on to zarazil. Prý kvůli tomu, že u sebe nemá ochranu a že nejsme na vhodném místě. Styděla jsem se a cítila jsem se zraněná, ačkoli udělal správné rozhodnutí. Pak už jsem se na to necítila „připravená“. Sex pro nás byl poněkud konfliktní téma. A přitom byl Colton ve všech ostatních ohledech bezstarostný, volnomyšlenkářský a vždycky byl středem party.

Strašně snadno jsem se nechala rozptýlit jeho rty na mých a měkkými dlaněmi, které mi přejížděly po pažích. Polibek nabral na intenzitě. Budu dnes chtít tu hranici překročit? Už několikrát jsme se k tomu dostali velmi blízko. Pokaždé jsem to zarazila já — kromě toho jednoho případu u jezera. Milovala jsem ho, tak proč jsem to každé zastavila?

Nechala jsem ho, aby rukou sklouzl níž a povytáhl mi šaty. „Chci tě, Jaymer-son,“ zašepstal chraplavě. „Hned.“

Touha v jeho blase mě zmrazila, začala jsem se bát.

Ucítil, jak jsem ztuhla. „Ne.“ Odtáhl se a vzal mou blavu do dlaní. „Nedělej to. Miluju tě. Chci být s tebou.“

„Já vím, jenže. . .“

„Miluješ mě?“ Hleděl mi do očí téměř vyzývavě.

„Ano,“ přikývla jsem. „Ale stejně mám strach.“

Sklonil se ke mně na poubých pár centimetrů. „Není se čeho bát.“ Překonal zbytek vzdálenosti a jeho rty byly měkké a hladové. „Jsi jediná, se kterou si do-
kážu představit budoucnost,“ zamumlal tiše.

Nechtěla jsem čekat na svatbu nebo tak něco, ale přeci jen mě jeho slova uklidnila, že nejde jen o nějakou sázku, jak se mi dostat do kalhotek. Že až mě „do-stane“, nevykašle se na mě.

„Jsem do tebe blázen, Jaymerson.“

Tentokrát jsem políbek iniciovala já a potlačila jsem úzkost, která mi svírala brud. Bát se budu vždycky, ať to bude jakkoli. Chtěla jsem to překonat. . . kvůli Coltonovi.

Ucítil, jak se můj strach vytrácel. Vjel mi prsty do vlasů a přitáhl si mě blíž k sobě. Rty mi sklouzl na krk a rukama mi stáhl ramínka šatů z ramen. Žaludek se mi svíral nervozitou, ale ignorovala jsem ho a raději jsem se soustředila na jeho dotek. Stáhl si triko přes hlavu a přitiskl se ke mně ještě silněji.

Vážně se to dělo. Chystala jsem se přijít o panenství. . . Tady? V pokoji pro hosty u Jasona McKeeho, stejně jako spousta dalších holek?

„Coltone. Počkej.“ Položila jsem mu ruku na brud.

„Co je?“ Zmateně a zoufale se zamračil. „Proč?“

„Tady ne,“ zavrtila jsem hlavou. „Tenkrát v autě u jezera jsi to taky zarazil. A já to zase nechci tady. Když jsou všichni hned dole.“

Stáhl se a trochu se ušklíbl. „Teď by mi to auto klidně vyhovovalo. Třeba hned dneska večer.“

Zasmála jsem se, odstrčila jsem ho a posadila jsem se.

„Vážně, Jaymerson. Ty budeš můj konec,“ zabručel a lehl si na záda. V tu chvíli se mu z kapsy kalhot ozvala rapová melodie a vibrace. Sblédl a vytáhl z kapsy telefon. „No?“ Přidržel si ho u ucha. „Cože?“ Vystřelil do sedu, když mu člověk na druhé straně cosi řekl. „Teď?“

Vstala jsem a upravila jsem si šaty, zatímco se na Coltonově tváři objevil nespokojený výraz.

„Jo, fajn. Budu čekat venku.“ Zavěsil.

„Kdo to byl?“

„Hunter.“ Popadl tričko a natáhl si ho přes hlavu. „Chce se mnou mluvit.“

„Teď?“

Colton se zafuněním přikývl a položil mi ruku na bedra, jak se mě snažil vymanévrovat ven z ložnice.

„Proč?“ Nechala jsem se odvést dolů po schodech.

„Znáš Huntera. Zase má nějaké potíže.“

Znala jsem ho asi tak dobře jako bratrance z třetího kolene. Tu a tam jsme se potkali v rámci nějakého školního projektu, a jelikož byl Coltonovo dvojče, občas jsme na sebe narazit museli. Vždycky se ke mně choval nepříjemně a nepřátelsky, ale v posledních pár měsících, když už jsme se náhodou viděli, choval se vyloženě jako hovado. Tolerovala jsem ho jen kvůli Coltonovi. Zdálo se, že ho každou chvíli musí zachraňovat. Snažila jsem se mu vyhýbat. Měl jen dvě nálady: buď byl nepříjemný a hádavý, nebo zamlklý a depresivní.

„Super,“ povzdychla jsem si. „Co provedl tentokrát?“

Colton pokrčil rameny a dole pod schody mě chytil za ruku. Promotali jsme se davem ke dveřím.

„To už jste skončili?“ Zjevil se vedle nás Jason a šťouchl Coltona do ramene. Byl o pár centimetrů menší než Colton, světlolasy a bledý jako jeho matka, ale po otci zdědil výraznou čelist. Byl bezký, ale takovým tím klasickým, skoro obyčejným způsobem. „To se nedívím, že nevypadá moc spokojeně.“

„Sklapni, McKee. Moje holka je naprosto spokojená,“ odsekl. „Ty se radši zamysli nad tím, proč tě Savannah odkopla. Zase. Možná jsi jí nestačil.“

„Vůbec. Mě právě jen tak nějaká nezvládne,“ zabýbal McKee obočím, otočil se na patě a zmizel v davu. Colton se odvrátil a otevřel dveře.

Chápala jsem, proč Colton reagoval, jako bychom spolu spali, ale stejně mi to bylo trapné. Jenže už jsme se kvůli tomu dnes večer jednou pohádali a já to neholdala zopakovat.

Teplá zářijová noc představovala příjemnou úlevu oproti vedru, které panovalo uvnitř. Kruhovou příjezdovou cestu osvětloval měsíc v úplňku a stromy, které ji lemovaly, vrhaly do okolí temné stíny.

Colton seběhl ze schodů a znovu si přiložil telefon k uchu.

Bydleli jen kousek odsud, Hunter sem určitě šel přšky. „Jsem tady,“ ozval se

ze tmy hluboký hlas. Nadskočila jsem a otočila jsem se k obrysu vysoké postavy ve stínech. Z jeho širokých ramen a ošuntělého zevnějšku mi nesmyslně naskočila busí kůže.

„Ježíš, Huntere. Snažíš se záměrně vypadat ještě hůř?“ Coltonovi se na tváři objevil praštitý úsměv.

„Jen nic nepředstírám.“ Došel až k němu. Byl tak vážný, jako byl Colton veselý. Nikdy jsem nepoznala, jestli si Hunter dělá legraci, nebo ne. Podíval se na mě a pak otráveně odvrátil oči.

Jo, nápodobně, pomyslela jsem si.

Pak kývl na Coltona, aby ho následoval.

„Hned se vrátím.“ Colton mi stiskl ruku a přitáhl si mě k sobě. Sklonil se a zlebka mě políbil. Myslela jsem si, že se hned odtáhne, ale místo toho polibek ještě prohloubil.

Cítila jsem na nás Hunterův pohled. Pálil mě na kůži. „Nespěchejte,“ zavřel. Odtáhla jsem se jako první a tváře mi zalila horkost.

„Sorry,“ ohlédl se Colton a uculil se. „Nemohl jsem si pomoci.“

Hunter sevřel čelist a věnoval mu nepřijemný pohled.

Colton to pochopil a následoval ho na druhou stranu příjezdové cesty. Stáli tak daleko, že jsem slyšela jen mumlání a nerozeznala jsem jednotlivá slova.

Přecházela jsem sem a tam, jako bych na ně čekala, ale snažila jsem se popojít blíž. Přepadla mě zvědavost. Hunter byl každou chvíli v průšvihu. Nepřekvapovalo mě to. Drogy. Rvačky. Povídalo se, že ho zadržela policie, a dokonce že si omylem udělal dítě s nějakou holkou na jednu noc.

I když byli dvojčata, bylo neuvěřitelné, jak trpělivý a starostlivý byl Colton ve všech těch případech, kdy mu bratr zavolal, aby ho dostal z problémů. Ačkoli se Coltonovi dařilo neříkat mi o potížích svého bratra příliš, dost jsem toho poznala sama.

Ted' už jsem byla tak blízko, že jsem jim začínala rozumět.

„Ted? To je to tak důležité?“ povzdchl si Colton.

„Ano.“

„Nemůžeš to vyřešit sám?“ zaprosil Colton. „No tak, je to McKeebo první letošní party. A jsem tu s Jaymerson. Vážně mě potřebuješ?“

Hunterovi uteklo naštvané zavrčení.

„Nemůžeš mě z toho vynechat, Huntere? Nechci s tím mít nic společného.“

Přes okolní tmu jsem viděla, jak Hunter zavrtěl hlavou. „Je to příliš důležité. Dobře víš, že jinak bych tu nebyl.“

Colton poraženě přikývl. „Tak fajn.“

Do čeho se to Hunter dostal tentokrát? A proč do toho zataboval i Coltona?

Colton se zhluboka nadechl a pak se otočil ke mně. „Jayme? Musím jít.“

To už jsem slyšela, ale zatvářila jsem se překvapeně. „Cože? Kam?“

Colton zamířil zpátky ke mně. „Promiň. Hunter mě potřebuje,“ mávl směrem k temné postavě. „Ale můžu tě nejdřív hodit domů.“

Naklonila jsem hlavu ke straně a brud' se mi sevřela úzkostí. „Pil jsi.“

„Nezačíněj zase.“ Otráveně nabrbil ramena a obrátil oči v sloup. „Jsem v pohodě. Měl jsem sotva dvě piva.“

„Ne, měl jsi jich pět.“ A tři panáky, dodala jsem v duchu, zatímco jsem nejspíše přešlápla.

„Vážně, Jayme, musíš se uklidnit.“ Vypadal, že je v pohodě. Dokonce se postavil na jednu noubu, aby mi dokázal, že se udrží. „Vidíš?“ Pak mi dal rychle pusu na čelo a zamířil k autu.

„Hej, ty pitomče,“ ozval se Hunter. „Ty fakt řídit nebudeš.“

„Fakt?“ Colton vytáhl klíčky od auta a zacinkal jimi ve vzduchu, když otevřel. „A mně se zdá, že jo.“

„Col-to-ne,“ boukla jsem na něj a popoběhla jsem k autu, abych ho zarazila. Motor naskočil. „Coltone!“

Rozsvítla se brzdová světla a kola zaskřípala, když začal couvat. Hunter mě popadl a strbl mě ke straně, zatímco se SUV otočilo a přímo vedle nás se stáblo okno na straně řidiče.

„Ale fakt, koukejte se oba uklidnit. Hele, jsem naprosto v pohodě.“

Opilého jsem ho už viděla a obvykle mu zrudlý tváře a začal se pobíhňávat

a chovat se dětinsky. Pořád jsem ale chtěla odmítnout, nenechat ho řídit. Jenže místo toho jsem držela jazyk za zuby. Nechtěla jsem to mezi námi ještě zhoršit nebo způsobit další hádku. Povzdechla jsem si, přešla jsem na stranu spolujezdců a nastoupila jsem

Věděla jsem, že občas dovedu být upjatá. Colton si ze mě pořád utaboval, že brozně dodržuju pravidla. Nebyla jsem nějaký svatoušek, ale brozně nerada jsem někoho zklamala nebo rozzlobila. Hrát podle pravidel bylo zkrátka jednodušší.

„Coltone, neblbni.“ Hunter sevřel čelist a pokusil se vzít za kliku. „Nech mě řídit.“

„Je to moje auto.“ Colton popojel, a Hunterovi tak vytrhnul dveře z ruky.

Zapnula jsem si pás a sledovala jsem, jak se bratři dohadují.

„Tak jedeš, nebo ne?“ zavrčel Colton na Huntera, a jakmile zvedl nobu z brzdy, auto vystřelilo kupředu. „To ty potřebuješ mě. Já osobně bych radši zůstal tady s kámoškou, nebo nahoře se svojí holčkou. A bavil se.“

Hunter odvrátil pohled a podrbal se ve strništi na bradě. Nakonec poraženecky vydechl a nastoupil si dozadu.

Colton se natáhl k rádiu a zapnul ho. Z reproduktorů se vyvalil blasitý, nadšený rap.

„Fuj.“ Hunter si připlácl dlaně na uši. „Vypni tu sračku.“

„Já řídím, já vybírám hudbu,“ prohlásil Colton do zpětného zrcátka a objel s SUV plné parkoviště. Zabnuli jsme na soukromou polní cestu. Nebyly tu žádné lampy, ale měsíční světlo se od kapoty odráželo tak silně, že mě skoro oslepovalo.

„Fakt mám pocit, že začínám krvácet z uší,“ zabrblal Hunter ze zadního sedadla. Jak jsem na to zareagovala já? Přidala jsem na blasitosti. Coltonovu hudbu jsem taky nemusela, ale jestli šťvala Huntera, stala jsem se rázem jejím největším fanouškem.

Colton se uculil a zvedl ruku, abychom si mohli plácnout. Auto se na úzké silnici smýklo.

„Do prdele, Coltone! Koukej, kam jedeš. Pod námi je totiž tak trochu útes, víš?“

„Vím, pitomče. Já tady taky vyrostl,“ odsekl Colton a podíval se na něj ve zpětném zrcátku. Auto znovu zakličkovalo a přiblížilo se ke skalní stěně.

„Krucíš.“ Colton trhl volantem a předvedl dokonalou zatáčku. V tu chvíli mu v kapse zavibroval telefon. Vytáhl ho a pohledem zaletěl k obrazovce.

Přesně v ten okamžik se zpoza rohu vynořila světla auta.

„Coltone!“ Nahnula jsem se a popadla jsem volant. Dupnul na brzdu, já pustila volant a naše auto se stočilo čelně do dráhy příježdějícímu vozidlu. To překonalo kamenitý kus polní cesty a s ošklivou ránou to napálilo přímo do té strany SUV, kde jsem seděla. Vyletěli jsme do vzduchu a začali jsme se otáčet, jako bychom seděli na kolotoči. Zaječela jsem, auto dopadlo na zem a začalo se kutálet po srázu dolů. Zvedl se mi žaludek. Netušila jsem, kde je nahoře a kde dole. Bylo mi, jako by mě někdo zavřel do pračky a zapnul ždímání.

Pás se mi zařízl do břicha a ramene, ale udržel mě na místě. Colton na okamžik visel ve vzduchu, ale když auto dopadlo střechou na zem, narazil do ní s brozivou silou. Auto se valilo dál a klouzalo po stráni, až konečně do něčeho narazilo — neviděla jsem, co to bylo. Všude kolem mě se ozývalo agonizující skřípění kovu. A pak to ustalo.

Ticho.

Nicota.

KAPITOLA 4

Rozlepila jsem víčka a sténavě jsem zalapala po dechu. Hráz, která mě až dosud chránila před vzpomínkami, se zhroutila jako domeček z karet a já se topila.

Smích. Polibek. Coltonův úsměv. Hunter. Světla. Křik. Křupající kosti. Tma.

„Jaymerson?“ ozval se ode dveří hlas. Stála v nich jakási postava.

Hrdlo se mi sevřelo při vzpomínce na onu noc... na tu nehodu...

„Ale, zlatíčko, to bude dobré. Jsem u tebe.“ Otočila jsem hlavu. Máma ke mně pospíchala a na stolek si odložila kelímek s kávou.

Snažila jsem se posadit se, ale tělo mě neposlouchalo. „Mami,“ zachraptěla jsem. „Co Colton?“

Oči jí potáhl lesklý film a poklesly jí koutky.

„Kde je?“ Nedostala jsem ze sebe víc než chraplavý šepot. „Je v pořádku?“

Mamka stiskla rty. Pak mě vzala za ruku. „Moc mě to mrzí, holčičko.“

Hrůza mě zalila jako lavina a v žaludku se mi udělal knedlík.

„Ta nehoda byla dost zlá a... on to...“

„Ne,“ zastavila jsem ji, než to dořekla. Když to neřekne, nebude to pravda. „Ne.“ Divoce jsem vrtěla hlavou a hadičky, které jsem

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že svým křikem a pláčem k tomu hluku sama přispívám.

„Uklidni se, Jaymerson.“ Ošetřovatelka, kterou jsem viděla, když jsem se probudila poprvé, Shelly, mě zatlačila zpět do polštáře.

„Proč se nemůžu hnout?“ zachrčela jsem.

Nikdo neodpověděl.

Mamka vzlykla a přikryla si ústa rukou, zatímco mě sledovala. Dvě sestry mě držely na posteli, zatímco třetí zvedla injekční stříkačku a zapíchla mi její jehlu do paže. Během pár vteřin to mé tělo vzdalo a já se pomalu zanořila zpět do polštáře. Hlava mi klesla ke straně.

„Teď by měla být chvíli v klidu.“ Shelly mamku objala kolem ramen. „Jaymerson je silná, Amy. Zvládne to.“

Zpod dlaně mamce unikl přidušený vzlyk, ale zavřela oči a přikývla. Ošetřovatelka jí stiskla rameno a odešla. Druhé dvě ji následovaly.

„Amy?“ Do místnosti vběhl muž. „Co se stalo? Je Jayme v pořádku?“

Z hloubi srdce jsem chtěla na tátů promluvit, ale z úst mi nevyšla žádná slova.

Matka se k němu otočila a zabořila mu tvář do hrudi. Tělem jí otřásal srdceryvný pláč. Beze slova ji objal.

Láska, která z nich vyzářovala, to nevyslovené pouto, mě téměř dusila. Políbil ji a pak pohlédl na mě.

Vybavilo se mi, jak jsem se cítila stejně, když jsem byla s Coltonem. Spojení tak hluboké, že jsem se konečně mohla přestat hlídat, a přesto jsem byla v bezpečí. Netrvalo to dlouho, ale i ta krátká chvíle mě přinutila doufat, že to brzy zažiju znovu.

Oči se mi pomalu zavřely a já se potopila do moře bolesti... a hlouběji do temnoty, když mi paměť začala přehrávat vzpomínky jako film.

„K jezeru?“ Colton se na mě otočil z místa řidiče. Světlo vycházející z palubní desky mu ozařovalo jen půlku obličeje. Dnes v noci nesvítíl měsíc a cestu před námi tak halily černé stíny.

„Jo,“ přikývla jsem rozhodně. Znali jsme se už devět měsíců a z toho jsme spolu sedm chodili. O těch dvou, kdy jsme se rozešli, jsme nemluvili. Dnes jsme měli výročí.

Bylo to poprvé, co se mě zeptal, co bych chtěla podniknout, a já po té příležitosti hned skočila. Obvykle jsme chodili na různé drabé večere, kde jsem byla celou dobu ztuhlá a cítila jsem se trapně. Já tyhle podniky nesnášela, ale nikdy jsem mu to neřekla. Vždycky byl sám se sebou tak spokojený. Měl za to, že se chová jako dokonalý přítel a že dělá všechny ty věci, které holky chtějí. A já ho o to nechtěla připravit.

Dneska se mi ovšem nechtělo prosedět další večeri, která měla být romantická, ale místo toho ve mně vyvolá přesně opačné city.

„Koupíme si pizzu a pojedeme k jezeru.“ Noc byla teplá a na temném nebi se třpytily hvězdy.

Colton potřásl hlavou a trochu se zamračil. „Tobě se ty večere nelíbí?“ Sakra. Přistižena při činu. Sklopila jsem pohled do klína. Zjevně čekal na odpověď.

„Ne,“ odpověděla jsem tiše. „Nijak zvlášť.“

Ztichl, což mu vůbec nebylo podobné.

„Totiž ne, jsou skvělé. . .“ Přejela jsem si dlaněmi po svých modrých šatech, abych je uhladila.

Náhle mě přebleshl jeho hluboký řehot. „Já ti něco prozradím. Já je taky nesnáším.“ Věnoval mi spiklenecký pohled.

„Vážně?“ Po tváři se mi rozlil široký úsměv a začala jsem se taky smát. „Proč jsi mi to neřekl? Vypadal jsi vždycky tak spokojeně, jak to?“ Mohli jsme se tomu vyhnout, kdybychom k sobě byli upřímní.

Colton pokrčil rameny a zvážněl, jak se soustředil na silnici. Zatahal se za rukáv kostkované košile. Měl ji na sobě i na předchozí oslavě výročí, což mi

vyvolalo úsměv na tváři. Na košili bylo příliš vedro a vlhko, a přesto si vzal svou „výroční uniformu“.

„Asi jsem si myslel, že takové jako ty o to stojí.“

„Takové jako já?“ zamračila jsem se. „Jako holky?“

Odfrkl si, ale neodpověděl.

„Chováš se dneska nějak zvláštně. Jsi v pohodě?“ Pohládila jsem ho po paži. „Moc tobo nenapovídáš.“

Po tváři mu přeletěl výraz, který jsem nestihla rozklíčovat. „Jen myslím na to, že zítra začíná fotbalové soustředění. Promiň.“

Fotbal. Samozřejmě. Jím se celý život řídil. . . on i celé tohle město. Sezóna nikdy nekončila. Šampioni neměli pauzu. A teď, když se Colton stal kapitánem, to bylo ještě horší. Tlačil na něj jeho otec, trenér, celé město. Musel být nejlepší.

V našem nejoblíbenějším podniku jsme si koupili pizzu a dojeli jsme k jezeru. Nevadilo mi, že myslel na fotbal. Vlastně mě to uklidňovalo. Bylo to bezké. Seděli jsme spolu v tichu a já cítila, jak pouto mezi námi sílí. Možná jsme se konečně dostali do té fáze, kdy už nebude třeba každé ticho vyplňovat slovy.

Letní prázdniny právě začaly a u jezera byla spousta aut i lidí. Většina z nich byli naši spolužáci, grilovali nebo postávali u ohnišť. Takhle navečer jich sem jezdilo hodně.

„Tamble,“ ukázala jsem k prázdnému plácku na druhém břehu. Zatočil s SUV na šterkové parkoviště a zastavil.

Vystoupili jsme a vzali jsme s sebou i pizzu. Z druhé strany jezera se k nám nesla hudba a ohně vydávaly akorát tolik světla, abychom na sebe viděli.

Colton si ode mě vzal krabici a otevřel kufr auta, abychom si do něj mohli sednout.

„Páni, ty mě necháš jíst v autě?“ utahovala jsem si z něj, když jsem si naskočila. Fotbal a auto byly jediné dvě věci, které bral Colton vážně.

„Nikomu to neříkej,“ mrkl, vlezl si vedle mě a krabici položil mezi nás.

„Neboj, nikomu nic neprozradím.“ Uculila jsem se na něj. „Hlavně tobě ne.“

„Díky bobu,“ vydechl úlevou a pobaveně se ušklíbl. „Dovedu být na to auto dost vysazený.“ Poplálal karoserii. Zasmála jsem se. Bylo milé slyšet, jak si utahuje ze své vlastní posedlosti svým autem.

Pustili jsme se do pizzy pokryté rozpuštěným sýrem. Spokojeně jsem houpala nobama. Vzduch byl teplý, nocí zněla hudba a svítily hvězdy. Za mě to byla dokonalá výroční večere.

Často jsem si z Coltona utahovala, že je, jako by mu někdo nasypal pytel štěnic do nobavic, jak říkávala moje babička Penny, ale dnes se zdál klidný. Těšilo mě ho takhle vidět. Líbilo se mi to. Moc. Zdálo se, jako by se konečně zklidnil, uvolnil se a dovolil si přede mnou být sám sebou.

Usmála jsem se a povzdechla jsem si.

„Vypadáš šťastně,“ poznamenal Colton.

Otočila jsem k němu blavu. „Taky jsem.“

„Je to mnou?“ Z jeho pohledu mi naskočila busí kůže. Ale příjemná.

„Maličko.“ Podržela jsem palec a ukazováček kousek od sebe.

„Jen tak málo? Jauvajs,“ prohlásil, ale v očích se mu zračilo pobavení.

„Dobře, tak takhle.“ O kousíček jsem zvětšila mezeru.

Přikývl a uchechtl se a pak si znovu ukousnul pizzy. Sežvýkal sousto a polknul. „Co dalšího ti dělá radost, Jaymerson Hollowayová?“

Zarazila jsem se, zakousnutá do pizzy, a podívala jsem se na tu půlku jeho obličeje, na kterou jsem viděla: dolíček ve tváři, tmavé vlasy, obolená tvář a ústa, která jsem tak dobře znala. Colton Harris mě pořád dokázal překvapit.

„Co je? Díváš se na mě zvláštně,“ loupł po mně očima.

„Promiň. Takovou otázku jsem nečekala.“ Potřásla jsem hlavou. „Co mi dělá radost. . .?“ Zírala jsem do tmy a v blavě jsem měla prázdno.

Cítila jsem na sobě Coltonův intenzivní pohled. Nic mě nenapadalo. „Hm. . . páni. . . to je smutné, co?“

„Roztleskávačky? Škola?“ zkoušel.

„Jo, jasně, roztleskávačky. Neřekla bych, že mi dělá radost škola, ale mám radost, když dostanu dobrou známku. Rodičům to dělá radost. No a taky

kamarádi, rodina. . . skvělý přítel,“ usmála jsem se. „Takové ty obvyklé věci. Jsem jednoduché děvče.“

Jeho modré oči se na mě upřely. „To se podle mě pleteš. Nejsi vůbec jednoduchá a neřekl bych, že ti tyhle věci dělají radost. Vybrala jsi je, protože jsi měla pocit, že by sis je vybrat měla.“

Trhla jsem sebou. Zdálo se, jako by zbouřal mou fasádu a přinutil mě odhalit vrstvy duše, které jsem nepřiznávala ani sama sobě. Šok a vlhký horký vzduch mi sevřely hrdlo. Poprvé mi došlo, že Colton toho vnímá víc, než přiznává. Byl lebkomyslný a veselý, ale dokázal být všímavý, jít do hloubky. Nebyla jsem připravená na to, že mě tak snadno přečte. Nervózně jsem si poposedla. Nastalo mezi námi napětí.

Coltonovi se na tváři objevil jeho obvyklý veselý úsměv. „Až na toho přítele teda. Vím, že jsem skvělý.“

Ušklíbla jsem se. „Jo. Lidi mi to říkají každou chvíli.“

Zasmál se.

„Víš, co jsem vždycky chtěla dělat?“ Rozboupala jsem noby rychleji, jak mi v žaludku nervózně bzučelo. S Coltonem jsme se nikdy nebavili o tom, co bude po maturitě. Bála jsem se odhalit mu své sny. Co když se mi vysměje, nebo to bude něco, co se mnou nebude chtít zažít?

„Co?“ pobídl mě.

„Vždycky jsem chtěla cestovat po světě. Vlézt do každé galerie, kterou cestou najdu.“

„Máš ráda umění?“ povytáhl překvapeně obočí.

„Jo, ale ne že bych ho sama vytvářela. Nejsem nijak kreativní. Chtěla bych ho třeba restaurovat, nebo objevovat.“

„A proč bys nemohla?“

„Znáš naše. Nelíbilo by se jim, kdybych se živila něčím takovým. Táta chce, abych šla někam na medicínu. Mě přírodní vědy baví, ale. . .“

„Není to tvůj sen.“

Přikývla jsem a pohlédla jsem na něj. Překvapoval mě a o to jsem ho měla radši.

„Jo,“ usmála jsem se. Přikývl a zableděl se na táborák na druhém břehu. „Já chci taky cestovat. Vypadnout z tohoto města a nikdy se nevrátit.“

„Vážně?“ Ted’ zase překvapil on mě. Zdálo se mi, že je tady spokojený. Že má tenhle maloměstský život rád. Škoda že nám trvalo tak dlouho, než jsme se doopravdy poznali.

Za jediný večer se náš vztah posunul úplně jinam, prohloubil se, a já si uvědomila, že jsem Coltonovi křivdila. Myslela jsem si, že je prostě šťastný a bezstarostný a zajímá ho jen fotbal, jídlo a sex. Jenže to jsem se pletla. Měla jsem ho za povrchního, a přitom jsem taková byla sama.

Oči mi také padly na praskající oheň. Dál jsem houpala nohama. „Děkuju.“

„Za co?“

Znovu jsem na něj poblédla. „Za dnešní večer, za těch sedm měsíců a za to, kým jsi. Tímhle klukem,“ pokývla jsem k němu.

„Tenhle kluk se ti líbí?“ Naklonil hlavu ke straně.

„Dnes večer obzvlášť. Čím líp ho znám, tím víc se mi líbí.“ Žaludek se mi sevřel. Věděla jsem, že „líbí se mi“ nebylo to, co jsem původně chtěla říct, ale ještě jsem na to nebyla připravená.

Setkali jsme se pohledem. Zvedl ruku k mému obličejí a palcem mi přešel po rtech. „Omáčka.“ Jeho hlas ted’ zněl hluboce a chraplavě, zatímco veškerou pozornost upíral na mé rty.

Tělem mi projela vlna emocí a zbořila veškeré mé zábrany. Chtěla jsem, aby se to stalo dnes. Až dosud jsem sex vždycky odmítala já. Příliš jsem se bála překročit tu hranici. Ale dnes večer se to náhle změnilo. Cítila jsem se jistá jako nikdy předtím. Vzala jsem jeho prst do úst a slízla jsem z něj omáčku. Prudce se nadechnul a zamrzl.

Zlebka jsem mu po palci přejela zuby a sála jsem silněji. Zvedla jsem k němu oči. Díval se přímo na mě. A pak mě rukou popadl vzadu za krkem a přitáhl si mě k sobě. Jakmile se jeho rty dotkly mých, zažehl ve mně jiskru vášně a tělem se mi rozlilo teplo. Zaklonil mi hlavu a jazykem mě přinutil rozevřít rty.

Z hrudi se mu vydralo tiché zavrčení právě ve chvíli, kdy já zasténala. Nad mým tělem přebrala vládu touha. Všechny ty případy, kdy jsem ho odmítla, se mi najednou zdály nemožné. Chtěla jsem to.

Colton z mého polibku musel vyčíst, že jsem změnila názor. Zabodil krabici od pizzy, která ležela mezi námi, na trávu a přitáhl si mě k sobě. Přejela jsem mu prsty nahoru po krku do vlasů a navedla jsem ho na sebe, když jsem se položila na záda. Do kufru auta jsme se stěží vešli, a tak nám nohy visely přes okraj.

Natáhl se přese mě a sklopil zadní sedačky. Naše hrudi se ve stejném rytmu zvedaly těžkým dechem. Posunula jsem se na loktech dál do auta. Opřel se nade mnou o ruce a v očích s rozšířenými zorničkami se mu zračila touha.

Vrhlí jsme se na sebe. Objala jsem ho nobama kolem pasu a přitáhla jsem si ho co nejbliž a vyšla mu vstříc boky.

„Jaymerson. . .“ Z jeho úst mé jméno znělo jako prosba, zatímco mi dlani přejel po holé noze.

Motala se mi blava a nechtělo se mi myslet. Když jsem nemyslela, byla jsem náhle odvážná. Začala jsem mu rozepínat košili.

„Jaymerson,“ zamumlal znovu a tentokrát to znělo skoro jako varování.

Věděla jsem, že to chce. Chtěl to od chvíle, kdy jsme se dali dohromady.

A já to konečně měla stejně. Taky jsem ho chtěla. Hrozně moc.

„Jaymerson, přestaň.“

Neposlouchala jsem. Stiskla jsem ho nobama kolem boků ještě silněji a on zasténal. Nadzvedla jsem boky a pomalu jsem se o něj otřela.

„Sakra!“ Zalapal po dechu a odtáhl se. Posadil se na paty.

Zmateně jsem se zarazila. „Co je? Co se děje?“

Rychle dýchal. Z rozepnuté košile mu vykukovala vypracovaná brud'. Vypadal daleko líp než většina středoškoláků. Ten kousek holé kůže ve mně vyvolal jen další touhu. Zvedla jsem se do sedu a mé rty si našly ty jeho, jak jsem ho lákala zpátky.

Nechal mě ho políbit, ale neoplácel mi to. Zlehka jsem ho kousla do rtu a zastáhla jsem. Jediným varováním mi bylo krátké zavrčení, než mě popadl za vlasy

a ruku mi přitiskl na bedra. Byl to takový ten polibek, který vás pohltní a sežehne. Bral si mě, ničil.

Jako bych opustila planetu.

Položil mě na záda a jeho ústa se pohybovala hladově, žádostivě. Prsty jsem sklouzla zpět ke knoflíkům na košili a rozeprnula jsem je, takže jsem mohla poladit jeho břišní svaly. Chtěla jsem cítit jeho holou kůži na své. Chtěla jsem, aby nás nic nedělilo.

„Nemůžeme,“ zamumlal a probrábl si vlasy.

„Proč?“ Znovu jsem se posadila. Vzedmula se ve mně bolest a zabarvila i můj hlas. „Vždyť jsi to celou dobu chtěl. Já nebyla připravená. A teď jsem.“

„Právě proto. . . tady ne. Ne takhle,“ odpověděl.

„Nechápu to.“ Najednou jsem se cítila strašně trapně. „Nechceš se mnou spát?“

„Ne, tak to není.“ Setkali jsme se pohledem. „Věř mi. Právě teď nechci nic jiného.“

„Tak proč?“ rozhodila jsem ruce. Nemohla jsem uvěřit, že se ho tu teď doprošuju a on mě odmítá. „Co je špatně?“

„Tak zaprvé u sebe nemám ochranu. A to bych ani jednomu z nás neudělal. Copak chceš být těhotná středoškolačka? Pochybuju.“ Naprosto mě uzemnil. Najednou tu ten zodpovědný byl Colton. „A nechci, aby to poprvé bylo v kufru auta.“

To mi ani v nejmenším nevadilo. Řekla bych, že většina kluků má pocit, že holky chtějí růžemi pokrytou postel jako v pohádce. Ale mně záleželo na tom, co jsem cítila a s kým jsem tam byla. Bolest se mi v hrudi zmítala jako bouře brozící bromy a blesky. Chtěla jsem domů, jít si lízat rány. Upravila jsem si šaty a vylezla jsem z kufru.

„Jaymerson?“ zavolal, když jsem zamířila zpět na stranu spolujezdce.

„Chci domů.“

Zapnul si košili a pak mě následoval dopředu. „Dělám to kvůli tobě. Vážně, ještě mi poděkuješ.“

„Ne, já to chápu. Chováš se správně a zodpovědně.“ Odvrátila jsem se a z očí se mi vykutálely první slzy. „Ale já teď prostě chci domů.“

Stál přímo přede mnou. Já dál klopila zrak k zemi. Byla jsem opravdu ráda, že se zachoval jako gentleman, jenže já o gentlemana nestála, ne poté, co mě tak líbal. Pocit odmítnutí a trapnosti přebil všechno ostatní.

„Dobře,“ přikývl.

Cestou domů mezi námi panovala napjatá a rozpačitá nálada, ale když u nás zastavil, naklonila jsem se k němu a políbila jsem ho, jen rychle. On si mě ale přitáhl blíž a jeho polibek mi prozradil, že mě pořád chce. Že po mně touží. Že mě pořád miluje.

Nechala jsem ho, aby polibky rozptýlil mé obavy. Smutek se pomalu vytrácel s každým dotykem rtů, jako by mi to rozkázal, jako by nechtěl, abych cítila něco jiného než touhu.

„Miluju tě,“ zamumlala jsem se rty stále přitisknutými k těm jeho, než jsem si uvědomila, co říkám.

Colton ztuhl a odtáhl se.

Panebože. Co jsem to udělala? Zmocnila se mě potupa a přemalovala mi tváře na rudo.

Dál mě držel pod bradou a prohlížel si mě. Jako už poněkolikáté za večer jsem nedokázala odhadnout, co se mu honí hlavou.

„N-ne-nemyslela jsem to... totiž nechtěla jsem, nechtěla...“ Políbil mě, a zastavil tak zmatený proud slov.

Zatlačil mě zpět do sedačky a polibkem mě znovu uvěznil. Dlaní mi přejel po stehně, až mi přeběhl mráz po zádech, jazykem si pobrával s mým. Vzduch se mi zadrhl v plicích a krev se mi vařila v žilách. Když se znovu odtáhl, oba jsme lapali po dechu.

„Taky tě miluju,“ řekl tiše a zvláště, jako by až dosud nikomu nic podobného nepřiznal. „Hezké výročí.“

„Hezké výročí,“ zopakovala jsem. Ještě naposled jsem ho zlehka políbila, pak jsem vyskočila z auta, zamávala jsem mu a zamířila jsem k domu.

Kromě toho nevydařeného pokusu o sex to byl večer, jaký jsem si vždycky přála zažít. I když mě tolikrát přemlouval, když na to mělo dojít, nechtěl, abych udělala něco, na co nejsem připravená.

Občas jsem z Coltona šlela, ale bylo na něm víc, než si lidi mysleli. Opravdu mě viděl.

Dneškem se pro mě něco změnilo.

Usmála jsem se. Bylo mi jasné, že jsem byla až po uši zamilovaná do Coltona Harrise.

KAPITOLA 5

Když jsem se znovu probírala, v pokoji vládlo ticho a klid. Táta spal v křesle v rohu a hlava mu padla na hrud'. Zdálo se, jako by zestárl od chvíle, kdy jsme se naposledy viděli. Byl bledý a vypadal vyčerpaně, i když zrovna spal. Nebyl oholený a světle hnědé vlasy měl rozčuchané. Věděla jsem, že se pod zavřenými víčky skrývají tytéž ledově modré oči, jaké jsem měla i já. Po mamce jsem zdědila postavu a výšku, byla jsem spíš drobná, měla jsem něco přes metr šedesát, ale ve všem ostatním jsem byla po něm.

Noah Holloway byl velice hezký a na to, že měl sedmnáctiletou dceru, byl ve svých osmatřiceti letech dost mladý. Mamce bylo dokonce o rok míň. Naši se potkali na vysoké škole a mamka byla v prváku, když jsem se narodila. Neřekla bych, že by litovali, že mě měli, ale kdyby se mohli znovu rozhodnout, raději by počkali. Hodně se toho se mnou změnilo. Sny, touhy... to všechno museli odložit kvůli nečekané rodině. Proto si mou sestru pořídili až o hodně později, když se na rodinu cítili připravení.

Přestěhovali jsme se sem, protože táta dostal práci jako asistent trenéra na vysoké škole jen tři čtvrtě hodiny odsud. Neplatili moc dobře, ale doufal, že pověst, kterou univerzitní fotbal měl, mu pomůže k lepší práci. Mamka nás chtěla vychovávat v malém městě.

Pracovala jako sekretářka v jedné velké právní firmě a nenáviděla tam každou minutu. Pracovala ale dál, zatímco si po večerech online dodělávala marketingovou školu.

Možná proto jsem se jim tak moc snažila zavděčit. Cítila jsem hlubokou vinu za to, jak moc jsem jim změnila život. Ne že bych jim ho přímo zkazila, ale hodně věcí se museli vzdát. Nechtěla jsem pro ně být břímě.

A teď se na mě podívejte.

Bolela mě záda, a tak jsem se pokusila posunout se do pohodlnější polohy. Táta vyskočil z křesla a zamířil ke mně.

„JayJay?“ natáhl ke mně ruku. „Jsi v pořádku?“

Rozlepila jsem rty od sebe. „V pohodě, tati.“ Škubla jsem sebou, když mi podél páteře vystřelila bolest.

Zvedl kelímeček s vodou a přidržel mi ho u úst. Chytila jsem ho a celý jsem ho vyzunkla.

„Pěkně jsi nás vyděsila, holka,“ prohlásil, když vrátil kelímeček na stůl. Zamrkal, aby rozehnal slzy, a zlehka mě pohladil po vlasech.

„Jak dlouho jsem byla mimo?“ Z nějakého důvodu se mi s ním mluvilo snáz. Věděla jsem, že odpoví upřímně.

Nadechl se. „Byla jsi v kómatu skoro měsíc.“

Panika mi začala nadzdvíhat hrudník rychlými nádechy. „Měsíc?“

Přikývl a ve tváři se mu zračila bolest.

Měsíc? Nedokázala jsem to ani pochopit. Rodiče si museli projít nepředstavitelným peklem. Už jen to, že jsem si následující otázku přiznala, mi vehnalo slzy do očí.

„Colton... Je Colton vážně mrtvý?“ Roztrásl se mi spodní ret.

Otec odvrátil zrak a promnul si bradu. To dělával vždy, když mu něco dělalo starosti.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Roztříštěná láska.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.